

Petr Kersch

K O Z O R O H

Na té schůzce s Agátou - pamatuji si to odpoledne, jako kdyby bylo včera - jsme seděli v zahrádce cukrárny Sněhurka na Matyášově náměstí a bylo vedro k zalknutí. Byly prázdniny a měl jsem složené všechny zkoušky za třetí ročník medicíny, bylo mi dvaadvacet a měl jsem Agátu rád, jak jen můžete mít ve dvaadvaceti rád děvče, které je taky jako z cukrárny: vlasy - zlatý vodopád, souměrný obličej s výrazným rovným nosem, téměř zelené oči pod obloučky nejnádhernějšího obočí pod sluncem, dlouhý, štíhlý krk a odhalená ramena, poprsí pod průsvitnou halenkou se začínalo právě žensky zakulacovat, zato v pase Agáta byla úzká jako nějaký vzácný hmyzí exemplář, seděla naproti mně s nohou přes nohu, naboso v sandálech, ze kterých vykukovaly prsty s nalakovanými nehtíky... tak dost, říkal jsem si tehdy, našly by se na ní také chyby; ovšem, ty chybičky dělaly Agátu ještě žádoucnější. Třeba její větší zadek : měla pěkně masitou zadnici, se kterou při chůzi kroutila se strany na stranu, a když jste šli vedle ní, mohli jste slyšet při každém kroku, jak její baculatá stehna se o sebe třou.

Tak jsme tenkrát seděli v zahrádce u Sněhurky pod slunečником, Agáta oblizovala růžovou špičkou jazyku hliníkovou lžičku, se kterou nabírala ze zmrzlinového poháru, a řekla, že se pravděpodobně vidíme naposledy, protože se bude vdávat.

„A za koho zase, prosím tě ?“ posmíval jsem se jí, protože Agáta - kdybyste ji znali tak dlouho jako já - se vdávala celou tu dobu, co jsme se znali, totiž od první třídy, kde jsme seděli vedle sebe přes uličku. Už tehdy byla Agátka krásné blondáté dítě, kterou kluci rádi tahali za dlouhý cop s mašlí, a když jsem jí po několika měsících tajného a mlčenlivého obdivování nabídl, že s ní po vyučování půjdu a ponesu jí školní brašnu až k nim domů, ohrnula rty a prohlásila, že můžu, klidně, ale že je zasnoubená. Ukázala mi také svého nastávajícího, který chodil o dvě třídy výš; pěkný, svalnatý hošík, s černými kučery kolem odstálých uší, vystupoval každé ráno ze stříbřitě metalizovaného renolta, jeho tatínek, takový sportovní týpek, mu podal stáhnutým okénkem baťůžek s učením, zlehka ťuknul do klaksonu a odfrčel, kluk se zařadil u vchodu do školní budovy mezi ostatní děti, Agáty si ani nevšiml, prošel kolem nás, prvků, jako kdybychom byli vzduch. Jediné oslovení, které Agátka v té době mohla zaslechnout na svou adresu, padlo jednou na schodišti, když třetíáci se hrnuli dolů do šatny, protože měli odjezd na plavání; Vilda odstrčil Agátu se slovy - uхни, smrade - no, a od té doby moje zbožňovaná se považovala za Vildovu zaslíbenou a o mne a o moji lásku se zajímala jako filatelista, který při hledání unikátní známky se musí zatím spokojit s nějakým levnějším šuntem.

„Tentokrát ho neznáš,“ pravila nad zmrzlinou Agáta, „protože není vodsud. Francouz, víš ? Bezvadnej, vtipnej, pracuje ve voňavkách, jezdí sem každéj měsíc.“

„A proto ty tak dneska krásně voníš. Ty umíš francouzsky ?“ zapochyboval jsem. Zasmála se a odkryla svoji další chybičku - trochu velké přední zuby.

„Líbat jo. Mluvit se naučím, až budu žít v Paříži.“

„Na francouzštině je pro Češku nejtěžší rozumět.“

„Však si s Paulem rozumíme docela dobře.“ odsekla Agáta.

„Říkáš to tak sebejistě... kdy bude svatba ?“

Odmlčela se a rozhlédla se kolem. U vedlejšího stolku seděli mladí manželé a krmili batole, žena měla děcko na klíně a muž usrkával z kelímku horkou kávu.

„Až pro nás Paul najde vhodný bydlení. A taky se musí napřed rozvíst. No, co koukáš ? Rozvádí se už dva roky. Kvůli majetku, víš ? Lítají v tom taky jeho děti. Ptáš se, jak ´sou starý... eště ´sem je neviděla, holce je dvacet, taky studuje medínu, klukovi snad šestnáct...“

Počítal jsem... Paulovi bude chybět něco málo k padesátce... To znamenalo určitou změnu v Agátině nárocích. Doposud se zaměřovala na své vrstevníky, na takové cucáky, jako jsem byl já, a měl jsem tedy stále naději, že jednou si začne vážit mých citů - ale muž o pětadvacet roků starší?..

„Co tomu říká tvůj Vodnář ?“ řekl jsem zasvěceně.

„Jakej Vodnář ? Jo, Lubor... ten je pasé, můj milej, dávno pasé.“

„Počítala jsi vždycky do manželství Vodnáře jako nejvhodnějšího partnera.“

„Tss. To není pravda,“ zasyčela Agáta, „pro mě je nejlepší Paul, protože je Blíženec. Muž Blíženec je jemný, předvídavý, zdatný v lásce, mnohdy majetný a štědrý...“ Astrologický text deklamovala zpaměti !

Měl jsem si uvědomit, že zasáhnu milou Agátu na citlivém místě. Přisuzovala Zvířetníku velikou moc. Vlastnila příručku, kde se vysvětlovalo, že když je žena zrozena v tom a tom nebeském znamení, pak se pro ni hodí životní partner zrozený v takovém a takovém znamení. A co se stane - bylo tam taky napsáno - když se žena podvolí milenci, narozenému v jiném znamení než doporučeném. Podle této astrologické prognózy jsem byl Agátě naprosto k ničemu, protože Agáta byla zrozena ve znamení Panny a já - já jsem byl Kozoroh.

Ještě v květnu, bývalý spolužák Lubor - zrozen jako Vodnář - byl pro Agátu mužem snů. Nedovedu si bez Lubora představit svůj další život, vyprávěla mi Agáta před těmi prázdninami v bývalé Slovanské kavárně, kde jsem směl pod stolem držet Agátinu ruku. - Pak se chodívalo přes most do vinárny a končilo se v noci před domem Agátiných rodičů. Tam jsem slyšel provinilé výmluvy:

„Dnes ne, moc sem pila, bolí mě strašně malej mozek, tadyhle vzádu, polepším se, uvidíš, děkuju ti za všechno, Teo, ty seš tak hodnej na zlou Gátičku, sem hnusná, řekni, že se ti hnusim...“

Takhle jsem dopadl s Agátou pokaždé.

Vrátím se raději k té Sněhurce. Seděli jsme pod slunečníkem a půlhodinová přednáška o božském Paulovi skončila. Začínali jsme se hádat.

„Tak Paul je v Blíženci,“ podotkl jsem nakonec. „Blíženec... aby ti nakonec neublížil. Je pro tebe moc starý.“

„Nemusíš si dělat starosti. Mě nebudeš dirigovat.“

„Já vím, milá Gáto. Zapomněla jsi dodat: je to přeci můj život.“

Agáta vstala. „Jo, je to můj život. A neřkej mi *milá Gáto*!“ Odstrčila prudce kovové křesílko za sebe, až se převrátilo. „Děkuju za ty dva zmrzlinový kopečky. Pudu sama, nenamáhej se. Víckrát se nevidíme. Uvědomuješ si to?“

Zíral jsem na ni, jak obchází náš stůl a jde po vzrající prkenné podlaze pryč, jak jí to sluší, když se naštvě. Věděl jsem, že čeká na zavolání - vždycky při takové příležitosti čekala... Měl jsem zvolat: Gáto! Slyšíš? Vrať se! Nemyslel jsem to tak! Tentokrát jsem byl zticha. Agáta poodešla, vrátila se, naklonila se ke mně, vjela mi prsty do vlasů a zašeptala:

„Promiň, Teo, jsem hnusná. Nevzpomínej na mě ve zlém.“

Rodinka od vedlejšího stolku se zdvihla. Vložili holčičku v košilce a plenkových kalhotkách do kočárku, tatínek zaplatil útratu, několika rychlými kroky se přidal ke své ženě a vzal ji kolem pasu.

Zůstal jsem v cukrárně sám, sám se vzpomínkami na Agátu.

Agáta nesnášela, když jsem jí říkal „Gáto“, protože takto jí směl oslovit jen milenec a na toho mě nikdy nepovýšila. Nejbližší této hodnosti jsem se ocitl v septimě. Bylo nás dvacet septimánů a zbývajících deset septimánek si rozdělilo pánskou část sedmé třídy gymnázia na „zájmové oblasti“; jinými slovy, osazenstvo bylo pěkně spárované. Přirozeně, deset kluků zbývalo na ocet a mezi nimi jsem byl i já. Proč - to mi nikdo nevysvětlil, ale pamatuji si, že jsem svůj úděl nechtěl trpně snášet.

Ne že by mi Agáta nedávala naděje, to ne. Na svých sedmnáct let byla pěkně mazaná: věděla, kdy se má zamilovaného kluka jakoby náhodou dotknout nebo co mu má ukázat. Ale těch doprovodů a nanicovatých pus před domem za všechnu tu napovídací službu jsem začínal mít dost. Taky jsem nenáviděl ty její známosti: vždycky starší kluk než já, vždycky pohlednější - a když mi o nich vyprávěla - taky zkušenější, majetnější, větší o hlavu...

„Ovšem, žádný z nich není tak chytrý jako ty, Teo,“ lísala se Agáta, když jsme se loučili před knihovnou, kde jsem jí celé odpoledne vysvětloval principy aritmetických a geometrických posloupností.

Matematika v tehdejší septimě byla dosti těžká. Například goniometrické rovnice byly nad Agátinými možnostmi. Jako vždy, tak i při téhle pololetní písemce signalizovala, že potřebuje pomoc. Zavedeným tajným způsobem dostala ode mne řešení a po týdnu - když se ukázalo, že má ve své písemce správně jenom jediný příklad, totiž ten ode mne - kývla na psaníčko, zvoucí do kina. Pozvání sice ihned roztrhala na kousíčky a až do konce vyučování na mě nepromluvila, ale to nic u Agáty neznamenalo, to byla součást její koketní hry, tajnosti zbožňovala a navíc, v té době měla přece *vážnou známost*, nějakého Celdu z oktávy, který měřil skoro dva metry a hrál za gymnázium basket.

„Musíš pochopit, že nás nesmí Celda vidět a z jeho mančaftu taky nikdo,“ prohlásila.

„A co by se stalo?“ vyzvídala jsem.

„Dostala bych přes držku.“

V setmělém kině Sevastopol se uvelebila na koženkovém křesílku v zadní lóži, přehodila přes opěradlo zimní kožíšek, urovnila si minisukni a schovala si dlaň v mé zkrhlé ruce.

Nápad koupit v předprodeji celou lóži měla ona. Asi tam neseseděla s klukem poprvé... Opravdu, nevzpomenu si na název filmu, vím jenom, že se promítal film s titulky, a protože jsme se bez ustání s Agátou líbali, ani ona ani já jsme neměli ponětí, o čem se tam jednalo. Sál byl skoro prázdný. Asi tři nebo čtyři dvojice si vybraly ve tmě taková volná sedadla, aby měly pro sebe aspoň trochu soukromí.

Moje ruce Agáta vytrvale odstrkovala, polibky však přijímala stále ochotněji. Když jsem se odvážil dotknout se knoflíčků, kterými se rozepínal svetřík, udělala gesto, na které jsem dodnes nezapomněl: vzala tu drzou, stále smrtelně ledovou ruku a sevřela ji svými koleny. Do ucha mi špitla: „Máš moc studený prsty, víš...“

Následovala chvilka, kdy jsem poprvé vnímal jemnost a horkost ženské pleti. Agáta se svezla v křesle níž, nechala mé prsty hledat, hladit, hmatat. Dívala se přímo před sebe, vypadalo to, jako kdyby snila s otevřenýma očima. Uvědomil jsem si, že mi ruku drží za zápěstí, ale bez odporu, naopak, zlehka ji vedla jako ruku vzpurného dítěte, kterému je třeba tu a tam něco povolit a dávat přitom pozor, aby nic špatného neprovedlo.

Potřebovala-li Agáta pomoc nebo radu nebo nejčastěji obojí najednou - vyhledala mě, tvářila se jako zoufalá mladá žena, která se obrací s důvěrou na *svého nejlepšího přítele*: Ale, Teo... říkal si posledně, že mě máš rád - počkej, ne, takhle jsem to nemyslela, nesahej na mě, prosím tě, aspoň ne teď... bolí mě hlava, víš? Heleď, potřebuju, abys... A hned vyrukovala se svými požadavky, jednou šlo o peníze, které měla někomu vrátit příští den, podruhé zase nutně potřebovala přeložit do němčiny „... pár řádek - ale mělo to být do včerejška.“ Vyklubal se z toho pětistránkový milostný dopis nějakému němčouroví do Drážďan, který ji vylákal do Zwingeru a s výsledkem prohlídky byl zřejmě spokojen, alespoň podle nadšeného Agátinina vyznání. Měl jsem sto chutí na první řádek místo *Mein Liebling* napsat *Du Schweinigel*, pisatelka by to bývala stejně nepoznala.

Po maturitě mne přijali na lékařskou fakultu. Agátě se zkouška dospělosti nějak nepodařila a při rozloučení na školní chodbě jsem jí musel slíbit, že zůstaneme *přáteli*. Nic jiného jsem pro tebe stejně nikdy neznamenal, řekl jsem, když odcházela. Ohlédla se a povzdechla: „Když myslíš...“

V Hradci jsem bydlel v laciném podnájmě na periferii. Za pár týdnů si mě Agáta našla. „Bydlím teď taky v Hradci, u tety, budu prodávat v parfumerii. Mohla bych tě navštívit - kdybys ovšem chtěl.“

Po příchodu se ke mně vždycky přitiskla a dala mi obě ruce kolem krku; na okamžik jsem ucítil cizí vůni, pach podpaží smíšený s voňavkou. Letmo se rty dotkla mé tváře, pomohl jsem jí z kabátku (ty džentlmane!), prohlédla si znovu pokojík (co tu máš novýho), přehlédla knihy na policičce, otevřela šatník, aby se podívala do zrcadla na jeho dveřích, neposlušný pramen vlasů zastrčila za ucho a vyladila na rádiu taneční hudbu. Na stole jsem připravil mísu jednohubek, na vařiči čaj, elektrická kamínka v koutě hřála. Ze začátku jsem Agátě několikrát nabídnul víno nebo dokonce laciné ruské iskrennoje, vysmála se mi: Ty lumpe, ty mě chceš vožrat, abych byla povolnější... Sedla si na židli, zula střevíce a zvedla nohy tak, že mi položila chodidla do klína, díval jsem se, jak sklopila nártý a posunovala prsty v punčochách až k mému rozkroku a zase je táhla nazpět až ke kolenům, bylo příjemné představit si, že jsme při takové masáži nazí, ale seděl jsem tam v manšestrových dlouhých kalhotách a Agátina plizovaná sukně z červenomodře kostkované vlněné látky splývala po napjatých nohách až na parkety.

Poslouchali jsme muziku, učil jsem ji nové taneční figury (Teo, ty bys měl bejt taneční mistr), po tanci jsem nabídl rozehráté Agátě, aby si mi sedla na klín. (Jsem ale těžká!) Nechala se laskat, malé prsy jí pořád trčely do stran, jako když jí bylo šestnáct. Podle starého scénáře dál moje ruce nesměly. Vyskočila, sáhla na polici pro anatomický atlas, listovala v něm a prohlížela barevné obrázky, zajímal ji řez břišní dutinou, žasla nad srdcem rozděleném na komory a síně, schema mužských genitálií si nechávala podrobně vysvětlit. Zobrazení stojící nahé ženské postavy, svůdné asi tak málo jako je biblická Eva na rytině od Albrechta Dürera, přišlo Agátě k smíchu. Ta má blbý kozy, prohlásila s despektem; zesílila hudbu z rozhlasového přijímače, aby přehlušila vzdechy, o kterých se mohlo předpokládat, že za chvíli přijdou; přišly skutečně, za pár minut ležela na posteli naznak, sukni vyhrnutou, nahá kolena do široka, nechávala mě, abych ji očichával a ochutnával - šeptala ne, tam ne - ach, ano, takhle - všechny ty milostné vzlyky vydávala potichoučku a i v té intimní poloze nezapomněla na nic, držela mi zátylek a posunovala ji sem a tam tak, aby si dopřála ještě víc - nakonec se vzepjala, chytla mě za vlasy a držela je v hrsti, slabě vykřikla, přemožena slastí, kterou si vyvolala sama, já jsem byl jenom nástrojem pro její potěšení. Ne, říkávala, s tebou se chci akorát takhle muckat, dyť je to báječný, zkazili bychom si to, takhle to bude nejlepší. Ty jseš kozoroh a já panna! Ukaž mi ten tvůj roh! (Agáta si pletla kozorožce s bájným jednorozcem.). Taky umím dávat svému kozlíčkovi pusinky. Copak se ti to vod panny nelíbí?

A tak pěstovala dál náš poměr jako masožravá květina, která chycenou oběť k sobě přilepí a zvolna ji rozleptává a stravuje. Někdy se Agátě podařilo vznítit ve mně zášleh vzteku, v takové chvíli jsem myslel, že se pokusím ji znásilnit, vždyť by si to bývala zasloužila! Neuměl jsem se přetvařovat, poznala, že něco na ni chystám, včas uhnula, střelhbítě se oblékla, rozbolela se jí hlava (tadyhle vzadu, ty seš medik, že tam je malý mozek, že jo?), snědla pět jednohubek se sardelovými očky, zapila je

džusem, srovnala si na lýtkách punčocháče, přemalovala si pusy - a byla tatam.

Někdy naše schůzky měly odlišný harmonogram - hlavní položkou bylo poplakování. S některými nastávajícími ženichy byly potíže - se mnou konzultovala jejich mužské choutky, považovala je za anomálie a nebylo jich málo. Měla dobrý pozorovací talent a byla milenkou sice hříšnou, ale chladnou. Leccos v chování těch pánů bylo Agátě k smíchu a dokázala popsat podrobnosti, které byly zajímavé i pro medika.

Posledním obšťastněným byl Paul, ten obchodník s francouzskými parfémy. O Paulovi Agáta nevěděla skoro nic, ale doufala, že přijel konečně ten pravý. Odkopla tu židli ve Sněhurce a odešla ode mne s tím, že je to navždy. Nemohli jsme tušit, že to neplatí.

Včera ráno jsem přišel do své ordinace, Sylva vzhledla od evidence pacientů a řekla:

„Telefonovala nějaká žena, představila se jako Agáta, prý tvoje známá, chtěla se objednat.“

Zarazil jsem se. „A objednala jsi ji?“

„Zeptala jsem se, zda to pospíchá, a když řekla ‘Velmi’, tak jsem ji pozvala na dnes. Dneska odpoledne, ve čtrnáct čtyřicet, máš totiž okno, paní Bardová nemůže přijít na kontrolu.“

„Příjmení nevedla?“

„Ale ano, jenomže jsem nerozuměla, něco jako Fetrisová nebo Fotrisová.“

„Nikoho s takovým jménem neznám.“ Začal jsem si drhnout ruce nad umyvadlem. Sylva zavolala prvního pacienta a dali jsme se do práce.

Agáta seděla v čekárně od půldruhé a četla si v zdravotnických prospektech, které tam ležely rozházené na stolku. Blondatou hřívu zkrátila, hezká tvářička za těch deset let pohubla a zešedla. Bílý jarní kostýmek, kabelku z imitace aligátorové kůže, jemné botky s páskem přes nárt, nervozní ruce s prsty bez prstýnku proplétala a hned zase uvolňovala.

„Dlouho jsme se neviděli,“ řekl jsem, když mě políbila na obě tváře. „Co pro tebe můžu udělat?“

S omluvami požádala, zda by mohla sestřička na chvíli odejít. Potřebovala by mluvit s panem doktorem mezi čtyřma očima.

Zůstali jsme v ordinaci sami, Agáta povstala a pomalu si začala svlékat kabátek, pod kterým měla krajkovou podprsenku. Otočila se zády ke mně.

„Teo, prosím, pomoz mi.“ Zdvihl jsem se, že Gátě pomohu s rozepínáním jako kdysi. Ohlédla se a zaprotestovala:

„Ne, počkej, nejsem tady pro legraci - budu potřebovat vyšetření tady toho...“ Rozepnula háčky, obrátila se a dala ruce za hlavu: bílou hrud' zdobilo pouze jedno ňadro, místo druhého se táhla po žebrech růžová jizva.

„Mám strach, Teo,“ šeptala. Položila se na vyšetřovací stůl a zavřela oči, když moje prsty hnětly prs, centimetr po centimetru, zleva doprava a shora dolů a opět se vracely nazpět. „Bolí?“ - Agáta měla zavřené oči a naznačovala nepatrným pohybem hlavy, že ne, že nebolí.

„Máš pořád milé ruce, Teo,“ dodala

Zlehka jsem Gátu políbil na zjizvené místo.

„Takhle při pohmatu to vypadá negativně. Můžeš se oblíknout.“ Vytáhl jsem ze stolu láhev a dvě odlivky.

„Musíme si připít na setkání,“ zažertoval jsem a díval jsem se, jak rychle, na ex, do sebe hodila nahnědlou lihovinu.

„Koňak to není,“ poznamenala.

„Jak dlouho jseš po ablaci?“

„Tři roky. Hrůza, že jo? Byla jsem z toho na umření. Rozešla jsem se s Paulem, nemohl se na mě dívat. Zaplatil operaci, koupil mi byt, pořídil mi v bance konto - a zmizel.“

Chtěl jsem ji povzbudit. „Na tak závažnou diagnózu vypadáš skvěle.“

Se smutným úsměvem si stáhla paruku s hlavy. Pokožka na temeni a nad spánky byla zarudlá a krátké světlé chmýří rostlo v chumáčích na několika místech. Agáta jako kdyby zmizela. Proti mně seděla bíle oděná, bledá, neznámá kolombína, s nalíčenými umělými řasami a se rty, pokrytými perleťově lesklou rtěnkou.

„Určitě chodíš na pravidelné kontroly - to ti snad Francouzi vysvětlili - to je základní prevence.“

„Já už nežiju v Paříži, Teo. Nikoho tam nemám. Když jsem měla jít na ozářky, byla jsem těhotná, však víš, jak to chodí - doktoři řekli, že to musí pryč. Vrátila jsem se. Jsem ráda, že sis na mě udělal čas. Říkáš, že tam nic není?“ Udělala posunek směrem k srdci. Nasazovala si paruku a pozorovala přitom svůj zjev v odrazu na zasklené skříni s lékařskými nástroji.

„Napíšu ti pro jistotu kontrolu na mamografu. Jakkak se teď jmenuješ?“

„Fotér. Píše se to Fauteur. Agáta Fauteur. Teo? - Ty mě máš pořád rád?“

„Proč myslíš, Gáto?“

„Protože...“ nadechla se a tím svým jemným, sopránovým hlasem, který se nezměnil ani ozařováním ani chemickými dryáky, zarecitovala: „Protože muž Kozoroh je svědomitý, šlechetný, čestný, stálý citově i názorově.“

Dodal jsem: „Často budí dojem tvrdohlavého a neústupného.“

Zasmáli jsme se.

„Dej mi svoje telefonní číslo, Gáto.“

Zahrozila na mne prstem. „Jseš ženatej muž, Teo. Co tomu řekne tvá manželka?“ Vytáhla tužičku z krokodýlí kabelky a na mém psacím stole našla papírek. Rychle napsala řádku číslic.

„Zůstávám tvou velikou dlužnicí,“ povzdechla.

„Napíšu to na pojišťovnu,“ ujistil jsem pacientku. Rozloučili jsme se v prázdné čekárně. V ordinaci zbyla Agátina vůně.

Zavolal jsem Sylvu. „Máme volno. Když obě děti včera odjely do školy v přírodě - co kdybychom teď odpoledne zašli někam do kavárny?“

„Nebo do cukrárny,“ navrhla Sylva. „Dám si pařížský dort a zmrzlinový pohár. Poslyš - ty s tou Agátou něco máš?“

Odpověděl jsem, že to bylo dávno... Sylva poznamenala:

„Stará láska nerezaví, že jo.“

V cukrárně na terase nebyl žádný stůl pro nás volný. Posadili nás k malému stolečku vedle dveří.

„Byla hezká?“ zvěděla Sylva.

Vyprávěl jsem o milé Agátě všecko, i s těmi podrobnostmi.
Skoro všecko. O podezření, které se začíná klubat asi pět
milimetrů pod Agátinou mamillou jsem neřekl nic.

© Petr Kersch, Děčín, březen 2013.

*Povídka je ukázkou z knihy Zvěrokruh a jiné povídky, kterou
Petr Kersch vydal vlastním nákladem v r.2003. Mnoho
veřejných knihoven v ČR má toto dílo zařazeno ve svém
katalogu*